

Služba u Miami Beach Police Department

Než se vrhnu do popisování své zkušenosti se službou u MBPD (Miami Beach Police Department), dovoďte, abych se krátce představil. Jmenuji se Tomáš a u Policie ČR sloužím 15 let. Prošel jsem si nejzákladnější útvary jako dnes už snad neexistující ODV, PEO, SPJ. Nakonec jsem z uniformy a ulice utekl k ochraně osob pod ÚOP. Dodnes ale vzpomínám na hlídkovou službu na SPJ a na své oblíbené partáky ve službě. Zvláště pak na jednoho, se kterým jsme měli oblíbený film “Patrola” (angl. End of Watch), což je film zobrazující službu u LAPD (Los Angeles Police Department). Pro tento film byla specifická skladba od skupiny Public Enemies – “Harder than you think” a přesně tuhle písničku jsme si s mým oblíbeným partákem pouštěli pokaždé, když jsme vyjížděli do služby. Představovali jsme si, jaké by to pro nás bylo, vyjet jednou takhle do služby v nějakém městě v USA. Vůbec jsem tehdy netušil, že se tahle představa stane skutečností. Když pak o několik let později na dovolené v Miami přišla nabídka jít s místní policií do služby, neváhal jsem ani vteřinu...

Už tomu budou dva roky, co jsem měl tu čest vyzkoušet si službu u MBPD (Miami Beach Police Department). Jak jsem se k této službě dostal? Přes kontakt od svého známého, ale případný zájemce ani kontakt nepotřebuje, stačí zajít na oddělení policie snad v kterémkoliv státu USA, prokázat se průkazem policie cizí země a zeptat se, zda je možné absolvovat službu s policisty jako tzv. „Observer“. Po vyplnění žádosti a lustraci by pak neměl být problém případného zájemce přidat do hlídky.

Já měl to štěstí, že jsem si mohl před samotnou službou prohlédnout ředitelství MBPD. Den začal asi v 10:00. Nejdříve jsem byl seznámen s vedoucím kriminální policie, dále pak s členem Close protection teamu, který má na starosti ochranu soudců a státních zástupců a pak došlo k samotné prohlídce.

Vyjmenováním vymožeností jednotlivých oddělení bych zaplácal několik stran, zkusím tedy popsat jen pár, které místní policie bere jako samozřejmost. Na ředitelství bylo celé jedno patro přeměno na plnohodnotnou tělocvičnu s posilovnou, kdy za vybavení by se nemuselo stydět kdejaké populární fitness centrum v Praze. Policisté z celého Miami tuto posilovnu mohli užívat, a to i během služby. Ptáte se, jaktože i ve službě? Mají totiž nárok na hodinovou pauzu ve službě a vybrat si ji mohou kdykoliv, pokud je zrovna operační někam nevyšle. Ve vrchních patrech pak byly další prostory pro nácvik taktiky (killhouse) a samotná střelnice na krátké zbraně. Také střelnice byla k dispozici během služby i mimo ni. Provozní doba byla od 8:00 - 15:30. Stačilo se zapsat a u vedoucího střelnice nafasovat náboje, kdy na samotné střelnici bylo k zapůjčení i několik druhů krátkých zbraní (na dlouhé zbraně nebyla uzpůsobena). Na střeše byl připravený vrtulník. Zajímavostí u samotného vrtulníku bylo, že si o jeho nasazení mohl požádat kriminalista z oddělení vražd například při ohledání místa činu (a to jen proto, že třeba potřeboval udělat fotky z ptačí perspektivy).

Když už jsem u kriminálky, můj kontakt, řekněme mu třeba Eddie, díky kterému jsem tohle všechno absolvoval, vlastně ani plnohodnotným policistou nebyl. Vyprávěl mi, že pochází z bohaté rodiny, kdy si jeho otec nepřál, aby si jeho syn splnil sen a stal se policistou. Eddie ale na svého tátu nedbal a k policii se i tak přihlásil. Vydrželo mu to půl roku, než se to jeho otec dozvěděl a zavolal policejnímu náčelníkovi. Eddie už byl v té době přijat na prestižní vysokou školu a měl se stát doktorem, jak si jeho otec přál. A tak mu policejní náčelník „doporučil“ odevzdat odznak, zbraň a jít cestou studia. Eddie, ač nerad, tak učinil, vystudoval a stal se doktorem. Když se ale vrátil do Miami, hned využil možnosti stát se tzv. „Dobrovolníkem“. Nevím, jestli to tak funguje i mimo stát Florida, ale v Miami se civilista může stát policejním dobrovolníkem. Splní fyzické a psychické testy, projde výcvikem a každý pátek má plnohodnotnou službu policisty v uniformě se zbraní a dostává za to asi 2000 dolarů. Eddie peníze nepotřeboval, jeho láskou byli a vždy budou psi, proto všechny své peníze z práce dobrovolníka posílal na útulky a pro vysloužilé psy z řad K9. V době, kdy jsem měl tu čest jej poznat, byl Eddie dobrovolníkem přes 30 let a z obyčejného „pochůzkáře dobrovolníka“ se dostal ke kriminální policii na oddělení krádeží. Jeho tým se specializoval na prostitutky, které v centru Miami okrádaly bohaté turisty o hodinky. Zajímavým postřehem od Eddieho byl fakt, že na tuto práci má jeho tým několik civilních aut, která díky smlouvě s okolními bazary každých 14 dní střídají, aby si je místní kriminálníci nedokázali zapamatovat.

Za chvíli bude 13 hodin a má služba s hlídkou se blíží...

Eddie mě vezl do části North Shore, už si nevzpomínám, jak daleko to bylo od ředitelství policie, ale cesta nám trvala přes hodinu. V Miami během špičky jedete vzdálenost 5 km i půl hodiny. Byl jsem nervózní, protože služba začínala už ve 14 hodin, a tak Eddie vzal telefon a volal mému budoucímu parťákovi Dannymu, že přijedu později kvůli zácpě, načež mu Dany odpověděl ať se tím nestresuje, že i on jede z domu a bude na stanici nejdřív v 15 h. Když už jsme konečně dorazili na místo, seznámil jsem se s Dannym. Danny byl policistou přes 25 let, z toho 20 sloužil na oddělení vražd jako vyšetřovatel, ale protože měl malou dceru a práce kriminalisty na vraždách byla časově náročná, nechal se na posledních pár let převelet na hlídkovou službu, kde měl jasně stanovené směny. To vše bez ztráty hodnoty i platu.

Dany mě provedl stanicí, kde sloužil, a mezitím mi vyprávěl svůj příběh, mimo jiné i o tom, že jeho rodiče byli Češi, kteří v 60. letech emigrovali do USA. Lámanou češtinou mi řekl pár vět a pak už jen dodal své české příjmení, které si s ohledem na jeho soukromí nechám pro sebe. Mě ale především zajímalo, jak může policista přijet o hodinu později do služby. Na to mi už v angličtině odpověděl: „Služba u nás je v jednom policistovi na vozidlo. Vozidlo máš přidělené a jezdíš s ním domů i do práce, uniformu si oblékám doma, stejně jako vybavení a zbraň. Když vyjízďím, dávám operačnímu radiostanicí vědět, že jsem k dispozici, takže jsem byl v práci vlastně o něco dřív.“ Později mi vysvětlil, že to má i jiné výhody, když např. v případě mimořádné události mohou policisté prakticky okamžitě vyjet do služby z domu.

V samotném vozidle byl připevněný notebook s mapou Miami. Na mapě byly vidět ostatní hlídky a když vás někde poslal operační, viděli jste, kam máte jet a jaké další hlídky jsou na daný případ rovněž přiřazeny. V autě byla kromě základního zdravotnického vybavení i dlouhá zbraň. Už si nevzpomínám na typ, který měl v autě Denny, ale byla to útočná puška s kolimátorem a svítilnou. Denny mi řekl, že na dlouhou zbraň policisté dostávají budget a sami se pak rozhodnou, jaký typ si koupí, jestli to bude brokovnice nebo útočná puška a jaké příslušenství na ní osadí, což byla další věc, která mi jako policistovi z ČR přišla jako z akčního filmu.

Pak už ale nebyl prostor na řeči, protože se ozval operační na Dannyho radiostanici a my vyrazili na první případ „vniknutí na cizí pozemek“. Operační označil místo na mapě notebooku vozidla a my vyrazili. Danny mi ještě řekl: „Když nebudeš chtít, nemusíš vycházet z vozidla, když to bude nebezpečné, upozorním tě. Když se dostaneme do opravdového průseru, takhle se otevírá zabezpečovací zámek dlouhé zbraně. Jak s ní zacházet víš?“. Věděl jsem. Na mou otázku, zda by nebyl problém, kdybych se jako observer bránil jeho služební zbraní, mi řekl, že ne. Na místě na nás už čekal další policista se svým vozem a ten se pak společně s Dannyem vydal na obhlídku pozemku. Kontaktovali majitele a zjistilo se, že šlo jen o planý poplach. Danny sedl do auta a vypnul kameru na hrudi, začal psát do notebooku a popsal mi, co právě dělá: „Každý zákrok musí být natočen na kameru. Zapneš ji hned jak dojedíš na místo. Kamera nahrává už 45 vteřin před zapnutím. Záznam pak přiložíš online k případu, na který tě poslal operační s krátkou zprávou o průběhu“ (Tři, čtyři výstižné věty shrnující 7 kriminalistických otázek).

A jelo se dál. Asi jsem měl smůlu, nebo štěstí, ale do konce služby jsme neřešili žádný případ, o němž by stálo za to se vícero rozepisovat. A tak jsme si s Dannyem povídali a pak zajeli s jeho kolegy na kafe na čerpací stanici. Danny mě představil a já se s ostatními dal do diskuze. Zajímavostí bylo poslouchat, jaké jsou u místní policie pracovní podmínky. Například: Nastupující policista má plat kolem 8000 dolarů (2022) a po deseti letech u policie má nárok na rentu ve výši 90 % z platu. Policista si po odchodu může nechat uniformu, zbraň i odznak a být něco jako záloha. Když je například potřeba policisty na střežení přechodu u školky, pošlou tam přesně takového a on za to má cca 20 dolarů na hodinu jako přivýdělek. Na tuto informaci jsem neměl co říct. Ale ten největší šok přišel až ve chvíli, kdy mí američtí kolegové začali popisovat, jak fungují jejich odborové organizace. „Odbory?“, říká jeden z kolegů Dannyho, starší kolega robustní postavy pocházející z jižní Ameriky, „Funguje to nějak takhle. Naším zaměstnavatelem je město Miami. Radnice se s odbory každý rok dohodne kolik nám následující rok přidají, kolik budeme mít dovolené atd.. Vyjednané podmínky pak dají na náš interní systém a policisté o vyjednaných podmínkách hlasují. Pokud je většina proti, odbory jdou znovu vyjednávat, dokud není většina pro.“ Byl jsem z této informace úplně zaskočen, a proto má následující otázka byla, zda se někdy stalo, že se odbory a radnice dohodly bez

hlasování policistů. Na to mi další kolega Dennyho odpověděl: „Jo jednou se to stalo, pár let dozadu, bylo to pár dní před začátkem Super Bowlu (finálový zápas, kdy vrcholí play-off v americkém fotbalu).“ Ostatní se začali smát a Danny, protože viděl můj nechápatý výraz, mi to dovysvětlil: „V období Super Bowlu je Miami napráskáno lidmi, fanoušky, turisty, je to ta část roku, kdy má policie zatraceně napilno. Ty podmínky, co pro nás, bez nás, vyjednali, nebyly dobré, a tak jsme se rozhodli stávkovat.“ Zeptal jsem se, jestli mohou

jako policisté stávkovat, protože u nás to ze zákona nejde. Danny se usmál a odpověděl: „Tak u nás na to má každý právo a my jsme ho tehdy využili.“ Zeptal jsem se, co na to jejich vedoucí. A on: „Vedoucí? Sakra vždyť ti v tom byli s námi, jsme jedna rodina, jsme na stejné lodi. A tak jsme zůstali doma v období Super Bowlu a kdo nezůstal doma, šel s protestním tričkem na radnici. Dva dny to radnice vydržela, požádala o posílení od State troopers, myslím že snad i národní gardy a pak pánové na radnici zjistili, že ty dva dny vyjdou mnohem draž, než kdyby nám dali podmínky, o které jsme je žádali. Za necelé dva dny byl konec a radnice nám další rok nakonec přiklepla ještě víc, než co jsme chtěli. Od té doby se hlasuje.“

Po jeho slovech už jsem zůstal zticha, a tak se on a jeho kolegové vrátili k popíjení kávy a řešení nejnovějších drbů a zajímavých případů. Chvíli jsme pak jezdili po městě a Danny mi pochvilí říká: „Nemáš hlad? Zajedeme si na večeři, máš nějakou oblíbenou kuchyni?“ Řekl jsem, že se nechám překvapit, a tak Danny zavolal svému kolegovi a sešli jsme se u mexické restaurace. Danny nechal dlouhou zbraň ve vozidle. Když jsem se ho zeptal, zda nemá strach ji tam nechat, řekl, že ukrást si ji nikdo nedovolí a že zabezpečovací systém vozidla a zbraně by mu to stejně nedovolil. A šlo se jíst. V restauraci nás všichni uvítali s úsměvem, hosté i obsluha. Nikdo se nedivil tomu, že se jdou policisté ve službě najíst, žádné nemístné poznámky. Po jídle jsme zase sedli do auta a já měl ještě pár otázek, a tak jsem začal a Danny odpovídal. „Kontrolní body? Co to je?“ Snažil jsem se mu to vysvětlit, ale nechápal to, jen řekl: „Mám svoji část města, v té se pohybuju, když chci stojím. Mohu si požádat operačního o hodinovou pauzu, ale tu využívám až ke konci služby, když jedu domů, jak jsem doma a slyším, že mou službu na radiostanici převzala druhá směna, vysílačku vypínám. To kafe a jídlo, to jsem byl pořád k dispozici, kdyby bylo třeba. U nás je to takhle, když se nic neděje, tak má policista pohodu a jen provádí hlídkovou činnost. Ale když se operační ozve a je opravdu velký malér, pak musíš přepnout a být připravený na 100 %, v ten moment je z tebe profesionál, co je připravený jít vůči čemukoliv. Nemůžeš být jak na trní celou službu, protože až se pak něco podělá, budeš mimo.“ Z vlastního pozorování během dne jsem mu musel dát zapravdu. Vždycky, když nás operační někam poslal, on i jeho kolegové přešli do úplně jiného režimu a když to skončilo, tak zase vypli a byli znovu těmi pohodovými chlápky, u kterých by snad ani člověk nevěřil, že jsou zrovna ve službě.

Nedalo mi to a ještě jsem se Dennyho zeptal na pokuty a zastavování podezřelých vozidel. Danny mi řekl: „Pokuty? Ty dělají především State troopers na rychlostních silnicích. U nás je tak jedna pokuta za rok, my na tohle nemáme čas. A zastavování podezřelých vozidel? To ano, když se nám něco nelíbí, tak to zastavíme a zkontrolujeme.“

Můj repertoár otázek byl tímto vyčerpán, bylo asi 10 hodin večer a já měl před sebou ještě dlouhou cestu zpátky na ubytování, a tak se zeptal Dennyho, jestli by mě kolem 23. hodiny zavezl na Di Lido Island, kde jsem měl zaparkované svoje vozidlo. Danny souhlasil s tím, že už kolem půlnoci bude taky pomalu končit, pokud jej operační někam nepošle. Hodina cesty domů pro něj a hodina vybrané pauzy, to je konec služby ve 2h ráno. Danny mě hodil k autu, rozloučili jsme se, předali si na sebe kontakty (dodnes si píšeme, Danny už u policie skončil, ale stále je v aktivní záloze). Když odjížděl, chvíli jsem se zasněně díval na světla jeho vozu a

řikal si, že tahle služba snad byla jen sen. Za pár dní mě čekala noční služba u kriminální policie, ale o tom třeba zase někdy příště...

